

c, A tényállás, a háttér, az előzmények

A tényállást – részben iratellenesen – de kimerítő részletességgel tartalmazza az elsőfokú és a másodfokú végzés, ezeket az elsőfokon eljáró bíróság nyilván mielőbb felterjeszti a jelen alkotmányjogi panaszommal együtt, ezért itt csak a lényeg foglalom össze röviden, a teljesség igénye nélkül.

Különélő szülőként, jogosult vagyok a gyermekemmel zavartalanul kapcsolatot tartani. Ez az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében (is) foglalt alapjogom, emellett az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített és a XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való jogom sérült az általam sérelmezett, kifejezetten **alaptörvény ellenes bírói döntés** által.

A volt feleségem - alapeljárásban mint kérelmezett - az éppen esedékes folyamatos kapcsolattartás kezdő időpontjában, 2023. május 11. napján 16:00 óra időpontban a kapcsolattartásra szintén jogosult gyermekemet az állandó lakóhelyén a nagyszülők közreműködésével „adta át” úgy, hogy a folyamatos kapcsolattartásra a gyermekemnek – előzetes kérésem ellenére – semminemű váltóruházatot nem biztosított.

Kérelmezett a fentieket az alapeljárásban nem vitatta, sőt meg is erősítette. Magatartásának indokát a kérelmezett nem adta az eljárás során, csupán azzal védekezett, hogy az eddigi kapcsolattartásokra sem adott váltóruhát a gyermekemnek. (Ezen kérelmezetti magatartás miatt a kérelmezett ellen számos eljárás indult, amely egy részéről a T. Alkotmánybíróságnak is hivatalból tudomása van).

A kapcsolattartást megelőző napon írásban kifejezetten kértem a kérelmezettet – elutazásunk miatt – a kapcsolattartás meghatározott kezdetéhez képest előbb, és felkészítve adja át a gyermeket, amelyet a kérelmezett az alapeljárásban szintén megerősített. Az átadási időpont tekintetében a kérelmezett a hajszálpontos átadáshoz ragaszkodott.

A gyermekem átadásával egyidejűleg a váltóruházat nem érkezett meg, amelyet előzetesen nem jelzett számomra a kérelmezett, ezzel a kapcsolattartás kezdetekor szembesültem. Váltóruházat hiányát azonnal jeleztem írásban a kérelmezettnek, ezt követően a helyszínen várakoztunk a váltóruhára, amely mintegy 10 perc várakozás után sem akart megérkezni. Mivel nagy távolságba utaztunk és a hotelben a vacsoraidő limitált, ezért – miután a kérelmezettnek ezt jeleztem – elindultunk az útra.

Kérelmezett a fentieket az alapeljárásban szintén nem vitatta, sőt meg is erősítette.

A Szegedi Járásbíróság a jelen panasszal támadott döntésben a kérelmező vonatkozásában is felróható magatartást állapított meg azáltal, hogy: *„A kérelmező a gyermek hétvégi váltóruházatának szükségességét bizonyítható módon ugyan a gyermek átvételét követően írott üzenetében jelezte a kérelmezettnek, azonban a kérelmező maga sem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható. Nem várta meg, hogy a kérelmezett az általa hiányolt ruházatot összekészítse és átadja, ezek nélkül távozott a gyermekkel, igen rövid várakozási idő után azok hiányába belenyugodva és arra sem hivatkozik, hogy a váltóruházat hiánya a kapcsolattartást*

befolyásolta volna.”, amely a felkészítés tekintetében – mely a kérelmezett kizárólagos kötelezettsége – jogi nonszensznek tekinthető és ellenkezik a kérelemhez kötöttség szabályaival.

Szegedi Járásbíróság végzése ellen fellebbezést nyújtottam be, amely mellé csatolva hivatkoztam a T. Alkotmánybíróság **IV/2805/2021. számú határozatában** foglaltakra, amely határozat a következőket is tartalmazza: „*A gyermek átadása magába foglalja a gyermek személyén túl a **gyermek ruházata** és a kapcsolattartás során szükséges egyéb tárgyai (például állandó vagy eseti gyógyszerek, tanszerek, biztonságérzetet növelő alvójáték) átadásának a kötelezettségét is. Ennek elsődleges indoka, hogy a józan ésszel, de legfőképpen a gyermek legjobb érdekével bármilyen más értelmezés ellentétes lenne.*”

A Szegedi Törvényszék a fellebbezésem elutasította, többek között a következő indokolással: „...*az igazolványok hiánya és így az AB határozatban megjelölt ruházat és egyéb szükséges tárgyak hiánya veszélyeztetheti a kapcsolattartás zavartalanságát, azonban mindig az adott ügy szerinti tényállás alapján vizsgálendő, az ténylegesen megvalósult-e. Ebből következően jelen ügyben is – helyesen – vizsgálta az elsőfokú bíróság, a váltóruházat átadásának hiánya meghiúsította-e a kérelmező és a gyermek közötti zavartalan kapcsolattartást. A kérelmező a váltóruházat hiányát jelölte meg, mint a kapcsolattartás zavartalanságát meghiúsító tényezőt, azonban sem kérelmében, sem az eljárás során nem indokolta, hogy a váltóruházat hiánya miben és miként hiúsította meg a zavartalan kapcsolattartást. (...) jelen esetben a gyermek mindenekfelett álló érdeke nem sérült, a kapcsolattartás zavartalanságát meghiúsító konkrét tényről a kérelmező sem számol be.*”

A gondozó szülő felkészítési kötelezettsége a hatályos jogszabályokon és az alapjogi normákon is túlmutat, ugyanis ez egyértelműen SZÜLŐI kötelezettség. Ha ezt a gondozó szülő önmagától nem tudja, és ezen szülői kötelezettségére figyelmeztetni kell (bár én ezt is megtettem), akkor nem tudom eldönteni, hogy mi a rosszabb: az, hogy erre a gondozó szülőt figyelmeztetni kell, mert magától nem jut eszébe, vagy az, hogy szándékosan nem csomagolja össze a szükséges váltóruhát a gyermekünk részére.

Álláspontom szerint egy gyermek számára a váltóruházat biztosítása – még „otthoni” tartózkodás mellett is alapkövetelmény. Aki már látott 10 éves gyermeket közelről az tudja, hogy a váltóruházat megléte külön indokolás nélkül is esszenciális része a kapcsolattartásnak és annak hiánya milyen hátrányos következményekkel jár a kapcsolattartás zavartalanságára tekintettel. Ennek igazolására és bizonyítására a T. Járásbíróság engem nem hívott fel, ugyanakkor álláspontom szerint a ruházat hiánya által okozott hátrány a kapcsolattartás tekintetében evidencia, amelyet józan ésszel átgondolva is egyértelmű.

Annyi álláspontom szerint ezen a ponton már mindenképpen megállapítható, hogy a kérelmezett az általában elvárható magatartásnak nem tett eleget, melyre a Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék ítéleti értékkel bíró döntéseiben lényegében a kérelmezettet újra fel is jogosította.

Álláspontom szerint jelen esetben a Szegedi Törvényszék a T. Alkotmánybíróság által kialakított jogértelmezést vonta mérlegelési körbe, hiszen jelen döntésével is azt igazolja, hogy a „*megvalósult folyamatos kapcsolattartás zavartalanságát nem hiúsította és nem hiúsíthatta meg a gyermek váltóruházatának hiánya, a minőségi együtt töltött idejét nem befolyásolta, a speciális*

összetartó erőt képviselő zavartalan tartós együttléte nem hiúsította meg”, amely szöges ellentétben áll az Alkotmánybíróság fent idézett, ERGA OMNES hatályú határozatában foglaltakkal és egyben a gyermek mindenekfelett álló érdekével is.

Emellett a Szegedi Törvényszék – iratellenesen – megállapítja, hogy a „*a kérelmező az adott ügybeli időpontban nem tanúsított együttműködő, az adott helyzetben elvárható magatartást, amikor nem várta meg a kérelmezett által azonnal felajánlott ruha pótlást és indokolatlanul rövid időn belül távozott.*”

A Szegedi Törvényszék ezen megállapítása, ezáltal a végzés érdemi indokolása súlyosan iratellenes. Az indokolatlanul rövid idő utáni – t.i. a kapcsolattartás kezdetét követő 10 perc utáni – távozásom okát egyértelműen leírtam, azt a kérelmezett nem vitatta és annak bizonyítására sem hívott fel a bíróság, sőt a Szegedi Járásbíróság egyenesen irrelevánsnak minősíti ezen körülményt. Ezt követően a Szegedi Törvényszék az általam leírtakkal szemben keletkezteti az indokolását, és a gondozó szülőt próbálja a jogkövetkezmények alól kimenteni a gyermek érdekeit szem elől tévesztve.

A Tisztelt Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében a hatásköre nem terjed és nem is terjedhet ki a rendesbíróságok által megállapított tényállás megkérdőjelezésére, a felhozott bizonyítékok megalapozott voltának vizsgálatára, a jelen panasz nem is erre a kérelemre irányul.

Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék szerint, amennyiben a kapcsolattartás megvalósul, azon a kapcsolattartásra jogosultak jól érzik magukat, akkor a kapcsolattartásra való előzetes kérelmezetti felkészítésre (t.i. váltóruházat biztosítása) nincs és nem is volt szükség.

Egymásra épülő elvekről van szó. Nem zavartalan, és nem is lehet zavartalan a kapcsolattartás a kapcsolattartásra való felkészítés hiányában.

A kapcsolattartásra kötelezett, a gyermeket nevelő szülő törvényi kötelezettsége a kapcsolattartás biztosítása, ezért ezen kötelezettség kiterjed minden olyan magatartás tevésére, türésére, ami a kapcsolattartást elősegíti. Ebbe a körbe tartozik a gyermek felkészítése a kapcsolattartásra, amely magába foglalja a gyermek mentális és fizikai felkészítését is: azaz az évszaknak megfelelő váltóruházat biztosítása, a személyes okmányok (TAJ kártya, személyazonosító igazolvány stb.) átadása, de ide tartozik iskolás-korú gyermek esetében értelemszerűen a gyermek tanfelszerelésének átadása is.

Megállapítható, hogy az eljáró bíróságok alapjogot vontak mérlegelési jogkörbe. Jelen kérelmemmel támadott bírói döntés értelmében a kérelmezett a folyamatos kapcsolattartás vonatkozásában – a Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék támogató egyetértésével – jogosult eldönteni, mikor és milyen tevékenységet folytathatunk a közösen eltöltött időben, hiszen a kérelmezett a kapcsolattartásra való felkészítési kötelezettségének határidejét is bármikor megváltoztathatja. A támadott – álláspontom szerint alaptörvény ellenes – bírói döntés tőlem és gyermekemtől is jogot von el, amellyel megakadályozza az apai kötelezettségem teljesítését, egyúttal kötelez arra, hogy a kapcsolattartási időben a kérelmezett lakása előtt bizonytalan ideig várakozzunk, amellyel a kapcsolattartás alatt együtt töltendő programokat is meghatározza.

Amennyiben „a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül jár el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes.” (3/2015. (II. 2.) AB határozat).

d, A befogadhatóság körében előadott jogi érvelés

Az elsőfokú, valamint a másodfokú bíróság eljárása és annak eredményeként született döntések sértik a Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikkében rögzített és XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogot, a VI. cikkében deklarált magán- és családi élet tiszteletben tartásához való alapjogot, azzal összefüggésben a XVI. cikkben a gyermekek kiemelt védelméhez és a szülők gyermekük nevelésének és jogainak biztosításához, valamint a XX. cikkben deklarált testi és lelki egészséghez való alapjogát.

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerint az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. A VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az XXVIII. cikk szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke az igazságszolgáltatással összefüggő jogok átfogó rendszerét biztosítja, tehát a bírósági eljárás olyan alkotmányos garanciáit biztosítja, mint a tisztességes eljáráshoz való jog. A tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen. Ennek egyik feltétele a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban; másik feltétele pedig ügyben releváns adatokat a mindkét fél ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhesse meg.

A másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék nem biztosította számomra a kérelmezetti fellebbezési ellenkérelem megismerését, ezáltal nyilatkozatot sem tehettem rá. Emellett a másodfokú végzés indoklásában olyan (feltehetően) kérelmezetti tényállítást használt fel, amelyet megismerni nem állt módomban, így nyilatkozni sem tudtam erre vonatkozóan (új tény). Ugyanakkor a másodfokú bíróság az általam becsatolt bizonyítékot nem vette figyelembe, amelynek a végzésben indokát sem adta.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre természetesen nem terjed ki az ítéletek kvázi negyedfokú felülvizsgálatára, nem töltheti be a „szuperbíróság” szerepét. Jelen alkotmányjogi panaszom nem az alapeljárásban hozott végzések tartalmának Alkotmánybíróság általi érdemi felülvizsgálatára irányul, hanem a végzések, valamint az azokat eredményező, jogszabályokkal és töretlen joggyakorlattal ellentétes, a kapcsolattartási jog korlátozását és a kapcsolattartás jogszabály által meghatározott tartalmának csorbítását, kiüresítését jelentő eljárás alapjogsértő voltának orvoslására.

A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárás tekintetében 2020. március 1. napján bekövetkezett hatáskörváltás eredményeként az addig kialakított töretlen joggyakorlatot a vonatkozó jogszabályokat az eljáró nemperes bíróság tévesen és jogsértően értelmezte és

alkalmazta, amely következtében sérült a magán- és családi élethez, valamint kapcsolattartáshoz való alapjog, továbbá a tisztességes eljáráshoz való alapjog is, tekintettel arra, hogy a kapcsolattartás szabályozásakor fennálló joggyakorlatból nem levezethető, továbbá a végrehajtás megtagadása által nem csak megsérti a vonatkozó anyagi jogi jogszabályokat, de hatáskörén túllépve a kapcsolattartás tartalmát szűkíti, a kapcsolattartásra történő felkészítés jogszabályi kötelezettségét kiüresíti. Ezen felül súlyosan sérti a gyermekem egészséges fejlődéshez, valamint oktatáshoz és pszichés egészséghez való jogát az, ha a családjog speciális szabályozási körülményeit figyelmen kívül hagyó, általános nemperes eljárás akként kívánja formálni – jogszabályi megalapozottság nélkül, sőt azzal pont ellentétesen – a joggyakorlatot, hogy annak eredményként a jogszabályban rögzítettek és a konzekvens családjogi joggyakorlat ellenére nem biztosítja a gyermekem részére, hogy a kapcsolattartás kezdetekor a kapcsolattartáshoz szükséges kellékek a rendelkezésre álljanak.

A Polgári Törvénykönyvről szóló **2013. évi V. törvény 4:178.§ (1) bekezdés** egyértelműen rögzíti a gondozó szülő, jelen esetben a **kérelmezett azon kógens jogszabályi kötelezettségét, hogy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani.** A zavartalan kapcsolattartás biztosítása nem merül ki abban, hogy a gondozó szülő köteles annak tevékeny megzavarásától tartózkodni, hanem tartalmazza annak kötelezettségét is, hogy a gyermek a kapcsolattartásra mind fizikai, mind pszichés szempontból megfelelően felkészíti, továbbá a kapcsolattartási jog megvalósulását biztosítja a jogszabályban előírt tartalommal.

Ezen felül a kapcsolattartási jog tartalmának releváns részeként a Ptk. 4:178. § (1) bekezdése és a Ptk. 4:180. § (2) bekezdése értelmében a gondozó szülő a kapcsolattartás kezdő időpontjában köteles valamennyi olyan dolgot átadni a kapcsolattartásra jogosult szülő részére, amely szükséges lehet. Ezt a gondozó szülő semmilyen hozzájáruláshoz vagy többlet feltételhez nem kötheti.

A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/B.§ (4) bekezdés d.) pontja alapján a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegésének minősül, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett neki felróható okból egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást.

E körben a jogszabály nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely azt rögzítené, hogy kizárólag a szó szerinti rendelkezések betartására volna köteles a kérelmezett, a jogszabályi kötelezettségei alól mentesülne. A fenti jogszabályok megsértése tehát megvalósítja a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegését, hiszen a feleket a jogerős ítéletben nem szabályozott kérdések tekintetében Magyarország jogszabályai kötik.

Az eljáró nemperes bíróságok a tisztességes eljárás égisze alatt nem jogosultak a jogszabályban előírtak további korlátozására, a jogszabályban foglaltakkal ellentétes értelmezésére, az ugyanis alapjogsérelmet eredményez, továbbá a magánélethez és kapcsolattartáshoz fűződő alapjog megsértésére vezet. Az alapjogsértő joggyakorlat azt eredményezné, hogy megfelelné a kapcsolattartás rendező határozatnak és nem jelentené annak megszegését az, ha a gondozó szülő a kapcsolattartásra a gyermeket teljesen meztelenül adná át és a gyermek ruháit csak azért nem biztosítana a gyermek részére, mert közben a kapcsolattartásra jogosult szülő a szerzett gyermekruhát és ezekbe a ruhákba a gyermeket már felöltöztette. Ezzel a gyermek kapcsolattartáshoz való alapjoga, egészséges fejlődése és oktatásban való érdemi részvételéhez való alapjoga sérülne.

Az Alkotmánybíróság évek óta töretlen gyakorlatában a *„különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a*

szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság (Abh., Indokolás [25]). Az Alkotmánybíróság mindemellett hangsúlyozta, hogy „az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése szerint a gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.[...]A család kölcsönös gondoskodáson alapuló, tartós érzelmi és gazdasági életközösség {13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [58]}, azonban a családi gondoskodás és védelem szempontjából nemcsak az együtt élő, hanem a különélő – a gyermek tényleges napi gondozásában közvetlenül nem, vagy csak időszakosan résztvevő – szülővel való zavartalan érintkezésnek is alapvető jelentősége van. A szülők életközösségének a megszűnése nem változtat azon, hogy a gyermek egészséges fejlődése szempontjából meghatározó a szülők együttes jelenléte és támogatása, az, hogy a gyermek mindkét – gondozó és különélő – szülőjét maga mellett tudhassa, rájuk számíthasson, és mindkettőjüktől megkapja a fejlődéséhez szükséges védelmet és gondoskodást” (Abh., Indokolás [22]).

Végezetül rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy „a XVI. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést. [...] A nevelés [...] a gyermek életében való közreműködés, amely a gyermek sorsát érintő lényeges kérdések eldöntésében való részvétel mellett [...] elsősorban a rendszeres és folyamatos kapcsolattartás útján biztosítható.” (Abh., Indokolás [23])”

/Alkotmánybíróság 3067/2022, 3068/2022 AB határozatok/

Az Alaptörvény azt a kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy az elbírálandó ügyek alkotmányjogi aspektusát, alapjogi relevanciáját felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat. Az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azaz azt, hogy a bíróság tekintettel volt-e az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére, és a jogszabály alkalmazása során az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e.

A gondozó szülő oldalán semmilyen konkuráló alapjog nem merül fel arra, hogy a gyermek ruháit, személyes tárgyait a gyermek távollétében, a kapcsolattartás időtartama alatt magánál tartsa, miként ahhoz sem, hogy a kapcsolattartás időtartalmát és helyszínét önkényesen korlátozza.

Jelen ügy tekintetében a jogerős bírósági döntések a kérelmezett jogszabályban előírt, a gyermek kapcsolattartásra való felkészítési kötelezettségét deklaráló jogszabályt annulálják, ugyanakkor számomra a jogszabályokon jelentősen túlmutató kötelezettségeket írnak elő (t.i.: kapcsolattartás kezdeti időpontját meghaladó, jogi normákkal alá nem támasztható és ezáltal alá sem támasztott várakozási idő). Ezáltal egyértelműen és önkényesen lecsökkentik a kapcsolattartás időtartalmát és egyúttal földrajzi korlátot is szabnak egyben, hiszen – az aktuális ügyet tekintve – a szállodában elérendő és elérhető vacsora időszávja felülről korlátos.

A bíróság a további várakozás hiányát számomra tartja felróhatóknak (még véletlenül sem a határidőben történő felkészítés hiányát rója fel a kérelmezettnék), és mindezt a jogszabályokra és a körülményekre való tekintet nélkül teszi. A kapcsolattartási időnkben a helyszínen történő várakozás során egyértelműen meghatározza a kapcsolattartás helyszínét és korlátozza, hogy a kapcsolattartási időnkben milyen önálló programot válasszunk.

Emellett amennyiben tovább várakozunk, a bíróság engem belekényszerít a közlekedési rendszabályok megsértésébe és ezzel adott esetben a saját és a gyermekem testi épségének veszélyeztetésébe (gyorshajtás és következményei), vagy abba, hogy aznap este a gyermekemnek nem tudok vacsorát biztosítani, hiszen a szállodában a konyha, valamint az étterem bezár.

Végző esetben arra is sor kerülhetne, hogy a tervezett hétvégi kirándulás elmarad az előbb felvázolt, a kapcsolattartásra való felkészítés időpontját önkényesen módosító gondozó szülő és

ezen szülői magatartásra áldását adó bíróságok miatt. Mindez szemben áll a gondozó szülő határidőben történő felkészítési kötelezettségével, amely ha időben megtörténne, a probléma teoretikussá válna.

Ha a fentiek elkerülése miatt nem várok, mert nem várhatok tovább – egyébként is mi garantálja, hogy a kérelmezett egyáltalán biztosítja a ruhákat, hiszen annak összekészítése és átadása sem tart 5 percnél tovább – akkor nemcsak ruha nem lesz, de még a bíróságok is rám sűtik az együtt nem működő jelzőt, egyben a gondozó szülőt pedig felmentik a törvényi és a józan ész által előírt felkészítési kötelezettsége alól.

Tehát a jogszabályok az érintett bírósági végzések általi értelmezése csak és kizárólag alapjogsérelmet eredményeznek, míg sem az egyén, sem pedig a társadalom tekintetében jogos érdeket, közjót nem véd, nem biztosít, ugyanakkor a kapcsolattartás szabályait viszont burkoltan megváltoztatja.

III. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a, Az Alaptörvény-ellenesség alátámasztása

1, Alaptörvény VI cikk, valamint azzal összefüggésben a XVI. cikk által deklarált alapjogok sérelme.

A házasságok, életközösségek felbomlásának kérdéskörével összefüggésben a nemzetközi dokumentumok és a gyakorlat is elsősorban a gyermek oldaláról közelíti meg a szülő és a gyermek kapcsolattartásának a kérdését {a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (kihirdette: 1991. évi LXIV. törvény, a továbbiakban: Gyermekjogi Egyezmény) 9. cikk 3. pontja szerint az „egyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenek felett álló érdekeivel ellenkezik”}, jóllehet a kapcsolattartás igénye éppúgy felmerül a különélő szülő oldalán. Kétpólusú jogról van szó, amelynek egyik pólusán a gyermek, a másikon a szülő - a jelen alkotmányjogi panasszal érintett esetben az apa - áll, így egyidejűleg beszélhetünk gyermeki és szülői jogról.

Az Alkotmánybíróság 3018/2016. (II. 2.) AB határozata - utalva a 17/2014. (V. 30.) AB határozatra - úgy foglalta össze az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos gyakorlatát, hogy e cikk „átfogóan védi a magánszférát: az egyén magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét. A magánszféra [...] lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [...]. Rávilágított arra, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon). Ezen túlmenően önálló védelmet élvez az egyén életéről alkotott kép is (jó hírnévhez való jog).” (Indokolás [27])

A kapcsolattartás tiszteletben tartása, ahogyan azt az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése megfogalmazza, elsődlegesen a közlések, a felek közötti kommunikáció védelmét, intaktságát lényegében harmadik személyek számára történő meg nem ismerhetőségét - jelenti, ugyanakkor az **Alkotmánybíróság 3312/2017. (XI. 30.) AB határozata** (Indokolás [40]) e rendelkezésnek tágabb értelmet adott, amikor kiterjesztette annak védelmi körét a gyermek és a szülő közötti kapcsolattartásra is {„[e]mellett az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése a gyermek és szülő kapcsolattartáshoz való jogát kívánja biztosítani”}.

Egyrészt a szülő-gyermek viszonyt mint a családi kapcsolat alapját az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdése kifejezett védelemben részesíti, illetve az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése - a kapcsolattartás mellett - garantálja a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot is. A gyermeknek a különélő szülőjével való kapcsolata természetesen különbözik a vele egy háztartásban együtt élő szülővel fennálló kapcsolatától, hiszen a különélő szülő időszakosan vesz részt a gyermek gondozásában, és nem ő hozza meg a napi nevelési döntéseket. Amint azonban a szülő-gyermek viszony sem korlátozódik a gyermekkel egy háztartásban élő szülőre - a szülői státuszt nem szünteti meg a szülők életközösségének a megszűnése -, úgy a „családi élet” sem feltétlenül a gyermek napi gondozását jelenti csupán. Alkotmányjogi értelemben a gyermek és a különélő szülő kapcsolata is - a konkrét körülményektől függően, mindaddig, amíg a helyzetéből adódó sajátos módon a szülői funkciókat betölti a különélő szülő - a családi élet fogalma alá esik, és védelemben részesül {vö: BDT2018. 3822., Indokolás [24]; Emberi Jogok Európai Bírósága, Moog kontra Németország (23280/08 és 2334/10), 2016. október 6., 53. bekezdés}

Másrészt az Alaptörvény **XVI. cikk (1)** bekezdése szerint a gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. Az Alaptörvény a kötelezetteket nem nevezi meg, az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint azonban, bár a szükséges védelemre és gondoskodásra a gyermek mindenkivel szemben igényt tarthat, ennek megvalósítása elsősorban - az államot és a társadalmat megelőzően - a család kötelessége {vö: 3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [55]; 3018/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [33]-[34]}

Harmadrészt a **XVI. cikk (2)** bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést. A neveléshez való jog azt jelenti, hogy „a szülők maguk döntenek arról, hogy hagyományaik, családi szokásaik, társadalmi helyzetük, vallási és erkölcsi meggyőződésük, anyagi lehetőségeik szerint miként választják meg a gyermek nevelését, oktatását biztosító intézményt, módszert, eszközöket”, generális értelemben „elsősorban a szülők (gondviselők) jogosultak arra, hogy döntsenek a gyermekeik testi és szellemi fejlődésével kapcsolatos kérdésekben” {3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [59]}. Az Alaptörvény L) cikk (3) bekezdése szintúgy a gyermek mindenekfelett álló érdekében történő felelős nevelés, valamint az oktatáshoz és az egészségügyi ellátáshoz való hozzájutás jogát garantálja, egyben ezt a szülő kötelességébe sorolja. A nevelés - amely részben megegyezik a szülői felügyelet gyakorlásával (Ptk. 4:150-160. §), de részben más, több annál - a gyermek életében való közreműködés, amely a gyermek sorsát érintő lényeges kérdések eldöntésében való részvétel mellett - amely a különélő szülőt akkor is megilleti, ha a szülői felügyeletet a másik szülő gyakorolja [Ptk. 4:175. § (1) bekezdés] - elsősorban a rendszeres és folyamatos kapcsolattartás útján biztosítható.

A kapcsolattartás egyben szülői kötelezettség is: az Alaptörvény **XVI. cikk (3)** bekezdése értelmében a szülők kötelesek kiskorú gyermekükről gondoskodni, tehát „*a szülő neveléshez való joga egyben a gyermekéről való gondoskodás és védelme biztosításának kötelezettségét is magába foglalja*” {3018/2016. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [43]}. Különélő szülő esetén ezen

kötelezettség teljesítésére a kapcsolattartás alatt van lehetőség, de csak a tárgyi feltételek megléte mellett.

Összefoglalva: a különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság./ **30/2021. (XII.**

1.) AB határozat/

A Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a magán- és családi élet védelméhez való jog sérelmét jelenti, ha a családjogi eljárások speciális körülményeinek és jogszabályi rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyásával, a gyermek tényleges érdekeinek vizsgálata nélkül vagy annak figyelmen kívül hagyásával dönt a bíróság.

A **Ptk. 4:180. §** rendelkezései szerint a kapcsolattartás tartalma kiterjed a gyermekkel való személyes és nem személyes, kapcsolattartásra, valamint az üdülés céljából történő külföldre utazásra is. **A kapcsolattartás célja a különélő szülővel a szeretetteljes kapcsolat fenntartása, valamint a különélő szülő gyermekek nevelésében való érdemi részvételének, a gyermekek fejlődésének és iskolai előmenetelének figyelemmel kísérésének biztosítása.** Ennek érdekében a gondozó szülő a Ptk. 4:178. § (1) bekezdés szerinti kógens rendelkezés alapján köteles a kapcsolattartás zavartalanságát biztosítani, a gyermekek a kapcsolattartásra felkészítetten átadni.

Az alapjog biztosítása során az államot tevőleges kötelezettség terheli annak érdekében, hogy jogszabályai útján a gondozó szülő e kötelezettségét előírja és a végrehajtás során alkalmazandó jogkövetkezményekkel azok tényleges érvényesülését elősegítse, biztosítsa. A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések és az azok meghozatalához vezető eljárások e tevőleges kötelezettséget teljes mértékben elmulasztják, annak nem tesznek eleget, ezzel előidézve a kapcsolattartáshoz való alapjog, valamint a magánélet tiszteletben tartásához való alapjog sérelmét.

A bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/B.§ (4) bekezdés d.) pontja alapján a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegésének minősül, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett neki felróható okból egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást. A jogszabály tehát a jogalkotó szándéka szerint biztosítja, hogy a végrehajtási eljárás útján a gondozó szülőt a végrehajtásra illetékességgel rendelkező hatóság vagy bíróság kötelezze olyan magatartása megszüntetésre vagy olyan tényleges magatartás tanúsítására, amellyel a jogszabályban külön nem nevesített, azaz egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást. Ha a kapcsolattartás azonban nem zavartalan, akkor nem tesz eleget a Ptk. 4:178. § előírásainak. A jogszabály nem megfelelő értelmezése sérti a magánélethez és kapcsolattartáshoz való alapjogot, ugyanis kiüresíti azt. A jogszabály ilyen eseti szintű rendelkezést azonban értelemszerűen nem tartalmazhat, a jogszabály rendelkezéseit kell a konkrét esetekre értelmezni, nem pedig fordítva.

A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések olyan mértékben üresítik ki a Ptk. 4:180. § és 4:178. § rendelkezéseit, hogy annak eredményeként a kapcsolattartásra jogosult szülő és a gyermek gyakorlatilag a kapcsolattartás kezdetekor nem kerülnek abba helyzetbe, hogy jogosultak legyenek eldönteni, hogy az együtt töltött időben milyen közös programot szerveznek, hiszen a gondozó szülő lakása előtt kell várakozni arra, hogy a váltóruházat átadásra kerüljön. A felsoroltak gyakorlása körében a gondozó szülő önkényesen és jogellenesen kap lehetőséget arra, hogy a

kapcsolattartás tartalmát egyoldalúan befolyásolja, megzavarja, összességében akadályozza és a fentiekben részletezett szülői kötelezettségeimet ellehetetlenítse.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Tisztelt Alkotmánybírósággal egyezően több ügyben is leszögezte, hogy a családjogi eljárásokban a gyermekek érdekét mindenek elé - így akár a szülők vagy nagyszülők érdekei elé is - kell helyezni (vö. *Bronda v. Italy* judgment of 9 June 1998, Reports 1998-IV., p. 1476). A jelen alkotmányjogi panasszal érintett végzések általi jogértelmezés a gyermekek érdekét figyelmen kívül hagyja, a jogszabályt azok negligálásával értelmezi.

2, Alaptörvény XXVIII. cikk által deklarált alapjog sérelme

Az Alaptörvény két helyen is rögzíti a tisztességes eljáráshoz való jogot. Egyrészt az Alaptörvény **XXIV. cikk (1)** bekezdése általánosságban, minden hatóság vonatkozásában határoz meg garanciákat. *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részleghajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.”* Ezt követően a **XXVIII. cikkben** foglalkozik azon igazságszolgáltatási alapelvekkel, amelyek főként a büntető- és polgárjog területén is érvényesülnek. Ezen a helyen lelhetők fel az egyes tartalmi elemei (mint a független és pártatlan bíróság, a tisztességes és nyilvános tárgyalás, vagy az ésszerű határidő stb.) is.

Amennyiben a tisztességes eljárásról, mint önálló alapjogról beszélünk, akkor egy másodlagos jogra gondolunk, tehát egy olyan jogra, amely egy másik - jellemzően elsődleges - jogból vezethető le. Ez esetben elsődleges jognak az emberi élethez és méltósághoz való jog tekinthető, hiszen ahhoz, hogy az emberi méltóság ne szenvedjen csorbát, elengedhetetlen az, hogy az esetlegesen megindult eljárás tisztességes körülmények között folyjék. A tisztességes eljárás, ellenben a jog másodlagos jellegével, nem csupán szekunder, tehát nem csak más előírásokat kiegészítő, járulékos jellegű norma.

Az Alkotmánybíróság szerint abszolút érvényű jogról van szó, mellyel szemben nem tételezhető fel mérlegelhető semmilyen más alapvető jog, sem pedig más alkotmányos cél, tekintve, hogy a jog maga is mérlegelés eredménye. Korlátozása, ezért nem lehetséges például mások jogainak védelmére vagy nemzetbiztonsági érdekre hivatkozással.

A tisztességes eljáráshoz való jog önmagában nem korlátozható, hiszen másodlagos jogról van szó, azaz az emberi élethez és méltósághoz való jogból vezethető le és azzal szoros kapcsolatban áll.

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes. A tisztességes eljáráshoz való alapjog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

Az Alkotmánybíróság szerint a „tisztességes eljárás” követelménye magában foglalja az eljárást folytatóval, valamint az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat, illetve alapelveket, és egyben biztosítja az Alaptörvényben írt eljárási garanciák teljesülését is.

Az alkotmányjogi panasszal érintett eljárásban az eljáró bírósági végrehajtás iránti kérelmet elutasító döntését azzal indokolták, hogy „*folyamatos, zavartalan kapcsolattartás nem hiúsult meg, amennyiben az mégis annak tekintendő, úgy mindkét fél felróható módon járt el, ezért a kizárólagos, kérelmezetti – kapcsolattartásra vonatkozó – határozat-szegés nem állapítható meg.*” (5.Pkf.20.304/2022/2. ügyiratszámú végzés 7. oldal második bekezdés utolsó mondat).

A bíróság ezen megállapítása és az abból levont következtetés súlyosan alapjogsértő, a magyar jogrendszer alapjaival ellentétes. Az anyagi jogi jogszabályok ugyanis valamennyi személyt kötnék, azok betartása a jogszabály kifejezetten feloldó rendelkezése hiányában valamennyi személy kötelezettsége. Jelen ügyben a gondozó szülő esetében semmilyen (objektív) ok nem merült fel, amely indokolná a felkészítési kötelezettség részleges teljesítését.

A Ptk. 4: 178.§ (1) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy a gondozó szülő, jelen esetben a kérelmezett azon kógens jogszabályi kötelezettségét, hogy köteles a zavartalan kapcsolattartást biztosítani. A zavartalan kapcsolattartás biztosítás nem merül ki abban, hogy a gondozó szülő köteles annak tevékeny megzavarásától tartózkodni, hanem tartalmazza annak kötelezettségét is, hogy a gyermek a kapcsolattartásra mind fizikai, mind pszichés szempontból megfelelően felkészíti, továbbá a kapcsolattartási jog megvalósulását biztosítja a jogszabályban előírt tartalommal. Ezen felül a kapcsolattartási jog tartalmának releváns része a Ptk. 4:178. § (1) bekezdése **mellett a Ptk. 4:180. § (2) bekezdése, amely értelmében tehát a gondozó szülő a kapcsolattartás kezdő időpontjában köteles valamennyi olyan dolgot átadni a kapcsolattartásra jogosult szülő részére, amely szükséges lehet.**

Fenti jogszabályok tükrében egyértelműen látszik, hogy amennyiben a gondozó szülő a kapcsolattartás időpontjában nem adja át a kapcsolattartáshoz szükséges dolgokat, ezáltal nem készíti fel a gyermeket a kapcsolattartásra, az így létrejövő kapcsolattartás – in definiorem – zavartalanul megvalósult nem lehet.

A tisztességes eljáráshoz való joggal összeegyeztethetetlen, ha az érintett felek nem bízhatnak alappal abban, hogy a másik fél a jogszabályoknak megfelelően köteles eljárni. Ennek hiányában pedig az állam tevőleges kötelezettsége keretében a jog·eszköztárával rákényszeríti arra. A végrehajtási ügyben eljáró bíróságok jogértelmezésének elfogadása esetén a felek a jogszabályok és a joggyakorlat ellenére nem mérhetnék fel az eljárás által várható eredményt, ezzel a jogbiztonság elve teljes mértékben kiüresedne és megkérdőjeleződne. Szintén sérti a tisztességes eljáráshoz való alapjogot az, hogy az eljáró bíróságok a gyakorlatban csonkítják, korlátozzák a kapcsolattartáshoz való jogomat, szülői kötelezettségem teljesítését és ennek következtében a gyermekem alapjogait is.

Amennyiben a gondozó szülő az anyagi jogi jogszabályi rendelkezések ellenére mégsem volna köteles átadni a gyermekem váltóruházatát és személyes holmijait a kapcsolattartás kezdő időpontjában, az többek között a kapcsolattartás során biztosított jogok korlátozását, ellehetetlenítését jelenti, amelyről én nem mondtam le, azt a gondozó szülő akadályozni nem jogosult, e tevékenység és annak bíróságok általi orvoslásának elmaradása, így az állam tevőleges kötelezettségének elmulasztása alapjogsértő.

A Ptk. 4: 180.§ (2) bekezdés által biztosított jog gyakorlásához szükséges gyakorlati feltételeket a gondozó szülő biztosítani köteles a kérelmezett érdekkörébe eső körülmények - így a személyes iratok, váltóruházat, személyes holmik átadása - tekintetében, amely kötelezettsége önkéntes teljesítésének elmaradása esetén az államnak tevőleges kötelezettsége van az én és a gyermekem alapjogai védelme, biztosítása, kikényszerítése érdekében.

Szegedi Törvényszék ezen végzésével gyakorlatilag anulálta a kapcsolattartásra való gondozó szülő felkészítésének szükségességét a zavartalan kapcsolattartásokra. A döntés alapján a különélő szülő – amennyiben a kapcsolattartáson a gyermek jól érzi magát – mentesül a felkészítésre való kötelezettség alól, különösképpen úgy, ha még nem is hajlandó szóba állni (seu együttműködni) a különélő szülővel a gyermek átadás/átvételekor.

3, Alaptörvény XX. cikk által deklarált alapjog sérelme

Magyarország Alaptörvénye XX. cikk (1) bekezdése szerint: „*Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.*”

Az adott ügy tekintetében a bíróság a további várakozás hiányát számomra tartja felróhatóknak (még véletlenül sem a határidőben történő felkészítés hiányát rója fel a kérelmezettnek), és mindezt a jogszabályokra és a körülményekre való tekintet nélkül teszi. A kapcsolattartási időnkben a helyszínen történő várakozás során egyértelműen meghatározza a kapcsolattartás helyszínét és korlátozza, hogy a kapcsolattartási időnkben milyen önálló programot válasszunk.

Emellett amennyiben tovább várakozunk, a bíróság engem belekényszerít a közlekedési rendszabályok megsértésébe és ezzel adott esetben a saját és a gyermekem testi épségének veszélyeztetésébe (gyorshajtás és következményei), vagy abba, hogy aznap este a gyermekemnek nem tudok vacsorát biztosítani, hiszen a szállodában a konyha, valamint az étterem bezár.

A fent kifejtettek alapján a gondozó szülő - a Szegedi Törvényszékkel egyetemben - kérelmezőként a saját, valamint a gyermekem testi és lelki egészséghez való jogát veszélyezteti, amikor a gyermekem váltóruhájának átadási kötelezettségét neglegálják és emiatt engem és a gyermekem olyan lelki traumának tesznek ki, mivel a gyermek biztonságos ellátását biztosítani nem tudom, mellyel a lelki egészségünk is veszélyeztetik.

Az Alkotmánybíróság a **3145/2018. (V. 7.) AB határozatában** megállapította, hogy: "az Államnak az alapvető jogok védelmére vonatkozóan tevőleges védelmi kötelezettsége áll fenn [Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés]".

Az Alaptörvény 28. cikkének első mondata szerint a bíróságok - mint az igazságszolgáltatási funkció ellátásán keresztül állami hatalmat gyakorló közhatalmi szervek – kötelezettségévé tette, hogy az alapjogokat a magánjog alanyai közötti viszonyokban is érvényre juttassák. Ezzel azt a kötelezettséget róják a bíróságokra, hogy az elbírálandó ügyek alkotmányjogi aspektusát, alapjogi relevanciáját felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat.

A Szegedi Törvényszék másodfokú eljárásában nem ismerte fel az ügy alapjogi relevanciáját, nem tárta fel a hivatkozott alapvető jogok tartalmát, így nem ismerte fel a gondozó szülő jogszabálységését, így annak következményét nem vonta le, valamint tévesen értelmezte a kapcsolattartás végrehajtásának elrendelésére vonatkozó jogszabályt és Alaptörvényben ütközően zárta ki a jogszabály megszegése miatti kapcsolattartás végrehajtásának elrendelését.

Amennyiben a gondozó szülő az anyagi jogi jogszabályi rendelkezések ellenére mégsem volna köteles átadni a gyermekek okmányait, szükséges tankönyveit, váltóruházatát és személyes holmijait, az többek között a kapcsolattartás során biztosított jogok korlátozását, ellehetlenítését jelenti. A Ptk. 4:180.§ (2) bekezdés által biztosított jog gyakorlásához szükséges gyakorlati feltételeket a gondozó szülő biztosítani köteles a kérelmezett érdekkörébe eső körülmények - így a

személyes iratok, tanfelszerelés, személyes holmik átadása - tekintetében, amely kötelezettsége önkéntes teljesítésének elmaradása esetén az államnak tevőleges kötelezettsége van az én és a gyermekem alapjogai védelme, biztosítása, kikényszerítése érdekében.

A Szegedi Járásbíróság és a Szegedi Törvényszék döntésével azon kérelmezetti magatartás nyert legitimitást, hogy nem szükséges a gyermeket határidőre felkészíteni a kapcsolattartásra, sőt ezáltal a kérelmezőnek legálisan befolyásolni is lehet a kapcsolattartáson történeteket. Szegedi Törvényszék ezen végzésével gyakorlatilag annulálta a kapcsolattartásra való gondozó szülő felkészítésének szükségességét a kapcsolattartásokra, emellett rögzítette, hogy a kapcsolattartás kezdetét követően is a gondozó szülő határozhatja meg, hogy a kapcsolattartás alatt hol tartózkodjunk, ha a gyermeket határidőre nem készíti fel az esedékes kapcsolattartásra és emellett a kapcsolattartás megkezdésének időpontjának tetszőleges kérelmezetti megválasztására is nyílt felhatalmazást adott. A döntés alapján a gondozó szülő mentesül a kapcsolattartásra való felkészítés kötelezettsége alól, különösképpen úgy, ha még nem is hajlandó szóba állni (seu együttműködni) a különélő szülővel a gyermek átadás/átvételekor.

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból kérem a végzés megsemmisítését.

IV. Egyéb nyilatkozatok

Nyilatkozom, hogy nem kezdeményeztem bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozat végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom, hogy nem járulok hozzá nevem és személyes adataim nyilvánosságra hozatalához.

Nyilatkozom, hogy személyes érintettségem fennáll, hiszen az eljárásban félként vettem részt.

Nyilatkozom, hogy az ügyben eljárás nincs folyamatban.

Az eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdés alapján illetékmentes.

Szeged, 2022. szeptember 9.

Tisztelettel:

